

Hoe is het met de liefde?

De dag voor mijn zestigste verjaardag maak ik een nieuw dating profiel, want 59 klinkt beter. Met recente foto's: verleidelijk in de lens kijkend (de vamp), vertederde blik naar een kind dat niet in beeld is (de moeder), met bril voor een leeg vel papier (de kunstenaar), in strakke jurk op hoge hakken, congreslabel om nek (de kittige medische wetenschapper), dromerig opkijkend uit een boek (de nerd). Korte tekst waarin ik niet langer om een kopie van mijzelf vraag, en ook niet meer vraag naar iemand die aan zijn trauma's gewerkt heeft, want dan schrijven ze dat ze hun trauma's achter zich gelaten hebben en dat is pas echt gevaarlijk, maar waarin ik een dialoog citeer van schrijver T.H. White: "Waarnaar ben ik op zoek? " "Dat weet je pas als je het vindt" "Is het wijsheid of mannelijkheid? " "Misschien is het wel de liefde".

Gelijk nadat ik mijn profiel geplaatst heb, nog net voor middernacht, komt de eerste reactie binnen, van Daniel69:

"leuk profiel hannah. noopt tot leren kennen" Hoofdletters en leestekens ontbreken. Aantrekkelijke man, close-up foto's van gezicht met hoed (cowboy), met muts (skater), met uitgeklapte gestreepte paraplu (mannequin), kaal(geschoren?) hoofd (kwetsbaar), gevoelige mond (zacht), donkerbruine ogen die me vanachter een zwarte bril opnemen (diep). Intelligente korte tekst, ik lees haastig, iets van ondernemend, betrokken, actief. Ik reageer meteen, ook kort:

"Dank! Je hebt een leuk hoofd en woont in Amsterdam, dat is alvast een goed begin. Benieuwd waar je betrokkenheid ligt!"

7.24 de volgende morgen reageert hij:

"mijn betrokkenheid ligt bij mens & planeet, duurzaamheid en verbondenheid, samenleving en bewustzijn, crisis en groei"

Wow.

Er zijn nog veel meer reacties binnengekomen, ik neem ze snel door, maar ben gefascineerd door Daniel69. Hij schrijft, romans, gedichten, essays, reportages. Nadat hij zijn naam heeft gegeven, vind ik een enorme hoeveelheid teksten van hem op internet, compleet met wat kinderlijke maar treffende tekeningen en schilderijen, die me vaag bekend voorkomen. Is hij ook kunstenaar? Een avond lang lees ik zijn teksten, over economie, politiek, onderdrukten, onrecht, oorlog, kunst, muziek, gedichten die ik niet begrijp. Een bespiegeling over "De geverfde vogel" van Kosinski, een boek dat mij ook gegrepen heeft. Over een Joods kind in Polen dat het tijdens de tweede wereldoorlog zonder zijn ouders moet redden in een gewelddadige antisemitische wereld. Geschreven als autobiografie, maar later vertelde zijn moeder journalisten dat haar inmiddels beroemde in Amerika wonende zoon de hele oorlog bij hen geweest was. Kosinski pleegde toen zelfmoord. Wie is Daniel? Ik zoek door op zijn achternaam en vind een man met dezelfde achternaam die als kind uit Westerbork is gevlucht en de oorlog overleefd heeft.

Onze eerste afspraak noemt Daniel een ont-moeting. Een Vondelpark wandeling op zaterdagmiddag van 1,5 uur omdat ik ervoor modelteken en hij erna een afspraak heeft. Mijn zus blijkt met hem geconnect via facebook. "Het is wel een zender" waarschuwt ze nog, "iemand die gezien wil worden". Ik zie hem.

Ik zie hem gelijk staan als ik haastig kom aanfietsen. Hij is niet groter dan ik maar imposant, door de intens priemende blik, de brede licht spottende glimlach, de snelle toenadering met heel zijn wezen, de doordringende stem. Terwijl ik vooroverbuig om mijn fiets met hangslot aan een hek vast te klinken duikt hij achter me op.

“Het is alsof ik je al eerder ontmoet heb,” fluistert hij in mijn oor, “je bent me zo vertrouwd.”

“Zeg je dat tegen iedereen?” grap ik, terwijl ik rechtop kom. Hij is iets kleiner dan ik.

“Misschien wel. Je woont toch daar” en hij wijst precies in de richting van mijn woning. Ik ril.

“Hoe weet je dat”.

“Simpel, drie kliks op google.” Een triomfantelijke blik.

“Kom,” besluit hij, en hij loopt met ferme pas richting stad, de sjeke P.C.Hoofdstraat in. Ik volg, verrast omdat we toch in het Vondelpark zouden wandelen, opgelucht omdat we de andere kant opgaan dan waar mijn huis ligt. Het miezert. Hij draagt een azuurblauwe muts. Ik heb koude oren. Vrij associërend over de gevels, de geschiedenis, de etalages, vult hij de ruimte tussen ons. Hij schrijft zonder leestekens, maar spreekt met veel klemtoon. Zijn stem verraad zijn leeftijd.

“Ik kan nogal overweldigend zijn, maar volgens mij ben jij sterk genoeg voor mij!” Hij opent een grote paraplu, zonder strepen. Ik steek die van mij op, klein en gammel. We steken door naar de Spiegelstraat, voor de glazen pui van een gallerie stopt hij. Hij vertelt over de meubels en kunst die er staan. De galleriehoudster groet hem, en gebaart dat hij moet komen. We schudden onze paraplus uit en stappen de warmte binnen. Daniel houdt zijn muts op, en wisselt in hoog tempo kennis met haar uit over bepaalde stukken. Ik laat ze, loop rond en kijk. Dan zie ik een stilleven van een schrijverstafel dat me bevalt. Daniel komt achter me staan, weet onmiddellijk wie de Belgische schilder is, en wijst mij op een groter werk van haar. Of was het de galleriehoudster die wees? Was het Daniel die naar de prijs vroeg of ik? Ik neem mij voor het kleine werk, dat betaalbaar is, te kopen als het iets wordt met hem. We hangen het dan in ons huis, kijken er samen naar en zeggen: “Weet je nog, onze eerste ontmoeting?” Mijn maag rommelt van de honger, en alsof hij het hoort leidt hij ons de natte kou weer in, stopt bij “Soep enzo”, bestelt twee linzensoep, medium voor mij en large voor hem, betaalt, en loopt weer naar buiten. Op een bankje onder de luifel lepelen we de hete soep naar binnen, die smaakt verrukkelijk, maar ik heb nog steeds honger. We passeren een tentje dat ik ken, “De laatste kruimel”. Het is er tjokvol en warm, maar geen zitplek. Voor het eerst neem ik initiatief. Ik stel voor een gebakje te kopen, hij appeltaart, ik een vegan brownie. Ik betaal. Ik moet nodig plassen maar de weg naar de WC staat helemaal vol met mensen.

“Hier om de hoek woon ik, zullen we bij mij een kopje theedrinken bij ons gebak? Ik heb ook een WC!” Hij lijkt al mijn behoeftes aan te voelen. Ondanks de waarschuwing op de site om op een eerste date niet naar iemands’ huis te gaan stem ik toe. Ik zie het nee schuddende hoofd van mijn therapeut, mijn trouwe getuige van mijn zoektocht in relaties, al voor me. Beveilig je! Zo noemt hij het. Daniel opent de zware voordeur naar zijn woning, het souterrain van een statig grachtenpand. De hal is als werkkamer ingericht, er hangt een groot schilderij.

“Corneille?” raad ik.

“Goed gezien!” Ik ben geïmponeerd, want ga er gelijk van uit dat het een echte is. Dan realiseer ik me dat de tekeningen bij zijn verhalen Corneille’s zijn, maar het bevreedt me dat hij de bron niet noemde bij zijn posts. Hij wijst me een stoel in de woonkeuken, ontdoet me galant van mijn jas en loopt ermee een smalle trap omhoog. Ik neem plaats, kijk rond in zijn keuken, alle wanden zijn leeg, gezellig is het er niet. Waar zou de woonkamer zijn, waar de kapstok? Ik hoor hem niet meer. Dan realiseer ik me dat ik mijn portemonnee, mobiel en sleutels in de zak van mijn jas heb laten zitten. Ik spits mijn oren, controleer mijn ademhaling maar het blijft stil. Ik kijk hoever het is tot de deur naar buiten. Ik heb niemand verteld dat ik op date ben.

“Je kunt de wc onder de trap gebruiken!” roept hij van boven. In drie stappen ben ik bij het toilet dat in een trapkast gebouwd is. Terwijl ik mijn blaas leeg hoor ik nog steeds geen voetstappen boven me of op de trap. Als ik de wc-kast uit kom is hij er nog niet. Wat doet hij toch daarboven? Langs de smalle trap kijk ik omhoog en zie zijn voeten staan, alsof hij me van boven bespiedt. Dan komt hij rustig naar beneden, zonder onze jassen. Zet thee. Vertelt over het unieke theeservies wat hij op tafel zet, noemt de maker, hoe hij het heeft weten te bemachtigen. Ik vraag of we de gebakjes in tweeën zullen delen, snijdt ze zo mooi mogelijk door en eet mijn helften snel op, hij laat de zijnen staan. Opeens schiet me te binnen:

“Had je nu geen afspraak?”

“Die heb ik verzet, om alle tijd te hebben met je, dit is belangrijk!”

Wanneer ik opsta om te gaan loopt hij de trap op en met beide jassen weer af. Ik kijk verbaasd.

“Ik moet mijn fiets toch nog halen dus loop met je mee, dan kan ik nog iets langer van je gezelschap genieten!” Ik voel aan mijn mobiel, portemonnee en sleutels in mijn zak. Mijn dochter heeft drie keer gebeld, en geappt waar ik ben. Wat we gaan eten. Hoe laat ik thuiskom. Het is donker. Het regent nog steeds. Het is nog een half uur teruglopen. De hele terugweg praat hij.

“Sport jij eigenlijk?” vraag ik als er eindelijk een stilte valt.

“Ja, daten!” grapt hij. Of was het geen grap? Wanneer we bij onze fietsen zijn slaat hij zijn armen om me heen. Onze buiken tegen elkaar, de buiken van zestigers, waardoor onze heupen elkaar niet raken. Voor het eerst is hij stil. We ademen in hetzelfde tempo. Hij zoekt mijn mond en we zoenen in de regen. Ik ben vergeten hoe het ging.

“Nu weet ik hoe ik je stil moet krijgen,” fluister ik.

“Dat moest je toch nog even zeggen!” Zo heeft hij toch het laatste woord. Ik fiets terug naar de veiligheid van mijn leven. Hij weet waar ik naartoe fiets.

6:28: “goedemorgen! hoe is het met de liefde?” lees ik als ik mijn mobiel open. Ook op zondagmorgen is hij vroeg op.

9:32: “Als een blok geslapen. Beetje overdonderd. Ben je Joods?”

“natuurlijk ben ik Joods had je dat nog niet door? dat hoor ik vaker, dat ik overdonderend ben, maar jij kan me aan! heb je de verfilming van “de geverfde vogel” al gezien? ik ben je E-boek aan het lezen maar kan het boek niet goed downloaden”

“Ik ben morgen bij je in de buurt, zal ik een papieren versie langsbrengen?”

“leuk, ik verheug me je weer te zien”. Er valt iets door de brievenbus. Een bol.com pakje. De biografie van Kosinski. Voorin heeft hij geschreven: “voor Hannah die houdt van gekke geesten. xxx D.”

Als ik aan kom fietsen staat hij al voor de deur.

“Ik zag je net de andere kant op fietsen.”

“Ik dacht dat je huis aan de andere kant van de gracht lag, oriëntatie is niet mijn sterkste punt.” Ik voel me bekeken. Kijk langs hem de keuken in. Er staat een uitgebreide lunch klaar op de keukentafel. Ik heb net gegeten. Ik geef hem mijn boek, niet ingepakt.

“Zet je er wel een opdracht in?” vraagt hij en geeft me een vulpen, terwijl hij de soep opschept en mij een zelfgemaakte smoothie inschenkt. Ik wil schrijven: voor de man die mij ziet, maar er komen geen woorden. Zijn aanwezigheid verplettert me.

“Eet je niet?”

“Sorry, ik had al geluncht”.

“Maar ik schreef je toch dat ik lunch had klaarstaan!”

“Dat appje heb ik gemist tijdens mijn vergadering. Ze boden me daar lunch aan.”

“En ook miste je mijn appje met mijn adresgegevens, dan had je de weg zo gevonden!”

Hij neemt de telefoon aan, beent heen en weer in de keuken, spreekt met veel klemtoon, het klinkt belangrijk. Wat hij doet heb ik niet goed begrepen, hij is in ieder geval nog niet met pensioen. Er volgen meer werktelefoontjes. Daartussen vertelt hij over zijn vaders' vlucht als kind uit Westenbork en jarenlange zwerftocht, terwijl zijn hele familie verdween.

“Na de oorlog wilde mijn vader natuurlijk een Joodse vrouw trouwen. Zijn eerste vrouw had heel haar familie verloren, en pleegde zelfmoord. Zijn tweede vrouw kwam uit het kamp, en overleed in het kraambed, omdat haar lichaam te zwak was om nog kinderen te krijgen. De baby haalde het ook niet. Toen veranderde hij van koers en trouwde een katholieke dochter van een molenaar. Gevoelloos, praktisch, hard. Mijn opdracht was het Joodse familieleven voort te zetten, dus ik trouwde een Joodse vrouw. Maar mijn vrouw wilde helemaal geen relatie! Toen de kinderen er waren wilde ze niet meer vrijen. Ze ging helemaal op in het moederschap.”

“Je spreekt over je moeder alsof het niet je moeder was,” merk ik op.

“Maar dat was ze ook niet! Ze wilde helemaal geen kinderen!”

“Dus je moeder wilde geen moeder zijn en je echtgenote wilde geen echtgenote zijn.” Ik zie een boos, gekweld jongetje. Opeens schrik ik, ik verlies mijn gevoel van tijd bij deze man, en haal mijn mobiel uit mijn broekzak.

“Ojee, ik moet naar het ziekenhuis, een patiënt wacht.”

“Maar je hebt nog geen opdracht voor me in je boek geschreven!”

6.10: “goedemorgen! hoe is het met de liefde?”

9.05: “Net wakker. De zwakte die ik kan voelen als ik bij je ben maakt me bang. Ben jij wel eens bang?”

“waar relatie is, is angst. wanneer gaan we de film “De geverfde vogel” samen kijken?”

“Zaterdagmiddag, na modeltekenen?” Hiermee win ik tijd, want het is pas dinsdag.

“onze vaste tijd ik bestel de film de lunch staat klaar!”

“Een boterham met pindakaas mag ook.”

“jouw woorden.”

“Kan ik iets meenemen?”

“je vraagt aan MIJ wat JIJ moet meenemen???” Hij klinkt verontwaardigd.

“Volgend weekend is mijn huis leeg. Dan zorg ik voor het eten. Wat vind je eigenlijk van mijn boek?”

“dat vertel ik je zaterdag maar je moet niet vergeten er een opdracht in te schrijven!”

Als ik aan kom fietsen zie ik een bloemenstal op de hoek van zijn straat, zal ik een bloemetje voor hem kopen? Maar hij staat al voor de deur dus ik fiets naar hem toe. Ik leg mijn rol met modelschetsen neer onder het schilderij van Corneille, en hoop dat hij ernaar vraagt. Een prachtige naakte danser, zijn lange lijf mannelijk en vrouwelijk in een. De zachte rondingen van zijn lenige heupen, de kwetsbaarheid van zijn geslacht. Hoe ik dat gevangen had in snelle houtskoolschetsen. Maar al zijn aandacht is op mij gericht. Met mijn jas nog aan leg ik mijn ijskoude handen in zijn nek, omlaag onder zijn trui en overhemd over zijn blote rug. Hij pakt ze in zijn beide handen, kijkt me ont-deugen-d aan en zegt:

“Weet je waar mijn warmste plekje is?”. Dan duwt hij ze vliegensvlug onder zijn broekriem naar beneden. Ik schrik en trek mijn handen terug. Hij neemt mijn jas aan en loopt voor me uit naar de keuken. Er hangen schilderijen die ik de vorige keer niet gezien heb. Er staat

nu ook een boekenkast, of had ik die vorige keer gemist? Zou hij net verhuisd zijn? Is er geen woonkamer? Op de tafel weer allerlei lekkers. Een groot cadeau op mijn bord. Ik kijk vragend.

“Ja je moet je gesprekken wel opvolgen!” Hij kijkt toe terwijl ik het uitpak. Het is een schitterend geïllustreerd boek over de Belgische kunstenares wiens werk ik overwoog te kopen. Ik ben er stil van. Blader. Als ik opkijk verandert zijn toon:

“Alles moet van mijn kant komen. Boeken, films, lunches, al mijn afspraken zeg ik af om jou tegemoet te komen. Het woord liefde komt in je vocabulaire niet voor. Je hele boek is een serie gedragsadviezen. Alles moet bij jou praktisch zijn. Alles moet nut hebben.” Hij loopt rood aan. “Je combinatie van arrogantie en onzekerheid is niet te doen. Je investeert niet in ons contact. Je bent alleen maar met jezelf bezig, en je patiënten. Dit is helemaal niet goed voor mij. We zijn nu al in een ik geef en jij neemt patroon terecht gekomen. Ik moet voor twee voelen en zorgen! Dat doe ik al mijn hele leven. Ik denk dat we er maar mee moeten stoppen.”

Voorzichtig probeer ik: “Maar ik vraag je toch niet om zoveel te geven? Je afspraken te verzetten?” en leg een hand op zijn arm.

Hij staat op en schreeuwt nu bijna: “Er is geen plaats voor mij in jouw leven! Ik moet me constant aanpassen! Het gaat steeds over jou!” Ik denk aan de film die we zouden gaan zien, maar zie nog maar een manier om hem te kalmeren.

“Zullen we even gaan liggen?” Hij is stil. Later zal mijn therapeut zeggen: “Van de tien vrouwen die in zo’n situatie zijn beland, zou niet een doen wat jij gedaan hebt!” Abrupt loopt Daniel voor me uit naar zijn slaapkamer, die achter de keuken ligt, en niet bovenaan de smalle trap zoals ik dacht. Hij zet stemmige klassieke muziek op. Doet de rolgordijnen dicht van de grote ramen die uitkijken op de grijze muren van een donkere binnenplaats. Ik ben op het bed gaan zitten. Hij komt naast me liggen. We zoenen. Strelen. Ik heb mijn ogen dicht. De muziek ontroert me, kalmeert me.

“De negende symphonie van Dvorak. De nieuwe wereld” legt hij uit. Mannen houden van vrouwen die ze dingen uit kunnen leggen. Als hij naakt boven me uitstijgt open ik mijn ogen en schrik van zijn gezicht. Het is niet zijn gezicht maar dat van een date die in mij een SM-partner zag, omdat ik zo Dominant was, waarover ik de blog “Dominant” schreef. Pas toen hij het met een hoofdletter schreef begreep ik het. Ik knijp mijn ogen dicht, schudt het beeld weg. Hou mijn ogen gesloten, verbaasd hoe mijn lichaam zich overgeeft aan zijn mechanische stelingen, waarmee hij me bijna dwingt om klaar te komen. Maar hoe hij na mijn orgasme ook probeert bij me binnen te dringen, het doet pijn en lukt niet, terwijl hij klein geschapen is. De overgang heeft huisgehouden. Ik zit dicht. Het is te gevoelig. Voorzichtig stel ik voor uit bed te gaan, het schemert al en mijn dochter wacht thuis op me.

“Hebben we nu verkering?” vraagt hij met een zacht jongensstemmetje. Hoor ik het goed?

“We zijn elkaar aan het ontdekken” zeg ik zachtjes. Mijn oog valt op een gitaar.

“Speel jij gitaar?”

“Dat had ik je toch verteld!” Hij begint te tokkelen en zingt over eenzaamheid in de stad. Prachtig maar getergd. Zijn luide stem dringt diep binnen.

“Van wie is het?” vraag ik als hij eindelijk klaar is.

“Van mij!” Hij speelt nog een lied, maar ik moet echt gaan. Na de laatste noot sta ik voorzichtig op, probeer hem niet te beledigen.

“Fijne avond”, zeg ik, en geef hem een zoen op zijn mond.

“Je klinkt als iemand die de winkel verlaat en de winkelbediende een fijne avond wenst”.

“Maar die kus ik niet op de mond.”

12.00: “Goedemorgen! Hoe voel je je na gisteren?”

12.01: “hannahtje! ik voel me goed”

12.02: “Ik voel me een tevreden spinnende kat die na lange tijd weer is aangehaald, maar ben ook nog bezig met de tirade die je over me heen stortte. Je ziet m.i. niet genoeg je eigen aandeel in de dynamiek die je al had ontrafeld-je bent ongelooflijk snel-.”

12.07: “wat is de dynamiek die ik heb ontrafeld waarin ik een aandeel heb? ik begrijp de negatieve emoties niet”

12.08: “De dynamiek van jij die heel erg je best doet en ik die “gevoelloos” ben.”

12.10: “gevoelloos? jouw woorden! je bent juist heel gevoelig. ik zei al dat ik een streep onder het contact had moeten zetten dan had ik gisteren niet overstuurd hoeven zijn en jij nu ook niet.”

12.12: “Het voelt als dat je bang bent en daar wil ik het over hebben, face to face.”

12.13: “bang? verstandig! ik voorkom de volgende oorlog. de weg van het erover hebben snijd je al af door het woord tirade we staan wezenlijk anders in het leven jij wilt tennissen en ik zoek betekenis en verdieping.”

12.14: “Geen oorlog, geen liefde? Natuurlijk zoek ik ook diepte en betekenis, anders was ik niet voor je gevallen.”

12.15: “ik wil niet dat je de strijd aanbindt met mij. ik constateer dat je de neiging hebt in het geweer te komen to bite the hand that feeds you ik was al tot de conclusie gekomen dat ik geen behoefte heb daaraan onderworpen te worden je bent snel gekrenkt je zoekt voortdurend bevestiging of het nu over je boek gaat je patiënten of je borsten”

12.16: “Ik wil je graag uitnodigen om bij me te komen eten volgend weekend. En ik moet nu stoppen, want heb een tennisafspraak.”

12.17: “nee zoals je zou kunnen hebben begrepen kun je volgend weekend ook gaan tennissen mede op basis van je tennisprioriteit ga ik ervan uit dat ons contact hiermee is afgerond en beëindigd”

12.18: “Dat vind ik heel verdrietig. Dat je het nu al uitmaakt. Dat je ons geen kans meer geeft.”

Geen reactie.

Als ik met mijn vriendin naar het tennispark fietst vraagt ze: “Hoe is het met de liefde?”